

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

MARTINA-MARIA
POPESCU

Pledoaria
ME A
PENTRU
poezie

Libris
EDITORIAL
Brașov 2019

Cuprins

Introducere	· 7
Pledoaria mea pentru poezie	· 9
Cine sunt eu?	· 11
Două lumi paralele	· 13
Apusul ființei fără de lumină	· 16
Ceaiul aducerii aminte	· 18
Mă înfășuram în zeci de țesături...	· 20
Oul cosmic	· 21
Secretul chinezului	· 24
Androgin...	· 26
Când așchia aparenței iese din ochiul inimii	· 28
Casa visurilor furate	· 30
Citocineza selenară...	· 34
Dulce-amar al galbenului-verde	· 36
Fără de cuvinte mă aflu în fața ta...	· 37
Gând suav în universul grav	· 39
Imn către cer	· 43

În căutarea credinței · 45
Iubire... · 46
Nemurire · 50
Noapte de noapte · 54
Oamenii-furnică · 55
Plumburiul inimii deșarte · 57
(Re)încarnat · 59
Sângele dizolvat în cerneală · 60
Sfârșitul lumii... · 62
Sinele irizat · 69
Singuri împreună · 70
Umbră lichidă – lumină în condensare · 71
Vis albastru-n negrul nopții · 73

Introducere

Sfârșit de existență... străzile erau mizere, iar mintea mea, goală. Vedeam magazine și tarabe în paragină, iar aerul cald, îmbâcsit, se așeza peste mine ca un fum dens; aproape că-l puteam gusta: avea gust de mușeșii. Stăteam pe un maidan și priveam parcă în neștire, ochii alunecându-mi pe patine cu pupile peste peisajul în destrămare. Așa era, fără să știu, viața mea fără poezie.

Înaintam pe alee și reflectam la ce va să fie peste zeci, peste sute, peste mii de ani... fi-va oare totul numai cenușă? Ori înainta-vom spre lumina aducerii aminte a trecutului glorios, când axa lumii era cântecul de îngerii? Nu știam și nici nu puteam ști, însă ceva, în colțul sufletului, la marginea inimii cu o duzină de ochi, îmi spunea să sper, căci lumea va fi din nou albastră, precum zenitul ce nu mai e văzut, ci doar auzit când și când, cu coada urechii spiritului. Spiritul meu e violet-albăstrui, fiindcă în rana vieții el e totuși fericit la gândul devenirii la mijloc de vis, în poezie. Ea salvează lumea de la destrămare și o modelează în formele imaginarului, desprins din nemurire și spiralat în nemișcarea gândului la infinit. Și chiar dacă nu cunosc altă realitate, una ideală, sunt convinsă de existența altor dimensiuni, purpurii, roșu-vineții, care se îmbrățișează și se împreunează în eternitatea acestui

gând minuscul la alteritatea măreață. Astfel, fiecare vis e o lume și fiecare lume proiectează vise în infinitul conștiinței. Aerul se electrizează, iar atmosfera leșioasă de mai înainte se schimbă odată cu toate cuvintele mirosind a cerneală de tipar într-o efervescență magnetică, ce parcă face să-mi fiarbă sângele în vene. Cu fiecare poezie devin tot mai agitată, mai vie, de parcă oxigenul respirat până atunci era doar un substitut, un simulacru al vieții, pe când ceea ce respir în timp ce citesc este mană cerească. Când ating o carte de poezie, îi simt influența și prezența de doamnă înfășurată în nori și în speranțe cu gust dulceag, ce mă răsfață în neștire, alunecând pe o închipuire strălucitoare, cu miros mistic, de frumusețe perlată.

M-am oprit la o fântână arteziană. O priveam și mă gândeam că așa ar trebui să fie arta de a trăi: fluidă și limpede, precum apa care curge pe lespezile nașterilor noastre poetice, fiindcă existența umană înseamnă un multiplu de „eu” în care sinele se încolăcește asemenea unui șarpe cu pielea scânteietoare în jurul Sensului. Te rog, cititorule, să te oprești și tu din mers, să contempi poezia – nu a mea, ci poezia în genere – și să încerci să prinzi în căușul palmelor esența ei, sudoarea Cosmosului. Iar dacă poezia mea te va face să simți că trăiești din nou, atunci mă simt binecuvântată și împlinită pentru că am reușit să-ți dau un mic fragment din nemurire, furat în miez de devenire, de la Domnul cel plin de dăruire

Pledoaria mea pentru poezie

Pledoaria mea pentru poezie

E doar o notă de subsol,

E doar o șarlatanie,

Dacă nu ai înțelegere măcar în demisol.

Do-re-mi-fa-sol-la-si-do... și am terminat gama.

Do-si-la-sol-fa-mi-re-do... și am amuțit în vârtejul de sunete,

Mi-am cântat ultima coardă, neținând cont de diafragmă,

Mi-am spus ultimul „da!” pentru sonete,

Pentru dansuri, pentru piruete,

Și mă gândesc mereu la mine și la tine,

Mă gândesc la cuvinte-valiză și la sticlă,

La a te pierde în sine,

La a te desăvârși în a ceții pâclă.

Mă mai gândesc și la sarcofage, la nestemate și la stele,

La fantome și parfumuri, la praf gălbui,

La joc de iele

Și la gusturi amăruii...

Poezia e o poțiune magică,
E o esență tare a tuturor esențelor,
E solz strălucitor de plătică
Și vibrație a sunetelor.

Când spun poezie, spun „eu”, spun „tu”, spun „ei” și „ele”...
Spun stupoare, nămol și sclipici,
Mă gândesc la cum se spune în arabă „somnifere”,
Și la eleganță de arici...
La lebede sărutându-se în răsărit de lună,
La lilieci atârnând în nemurire,
La a morților cunună
Și la a viilor împlinire.

Poezia e fiorul nemuririi,
E atingerea catifelată a Cuvântului,
E dorința devenirii
Și ființa Absolutului.

Cine sunt eu?

O oglindă fumegândă
Mă reflecta în noaptea focului ce curge,
A sufletului scufundat în inima tremurândă
A lumii ce-nvăluită-n negura luminii ce fuge
Căuta să scape, să evadeze din realul translucid,
Din iadul amalgamului de gânduri
Care m-au cuprins pe când plângeam timid
Într-un ungher al visurilor ascunse printre rânduri...

Ceața minții mele se dezvăluia-n soare,
Adevărul ființei mele se mistuia-n ninsoare...
Ploua în marea emoției înecate,
Și timpul în secundă a început a bate...

Mă zvârcoleam în nemișcare,
Și tăcut vorbeam cu mine însămi,
Mă uitam la nori și pământul îl călcam în picioare
În timp ce în fericire ascultam plânsu-mi...

Nimicul totului ce a apus
Îmi strălucea în umbra existenței,
Gândul în spirală se mișca de jos în sus
În timp ce prezența lua locul absenței...

Spiritul în rotire îmi șoptea
Despre un alt eu ce în mine se zbătea,
Voind să se nască odată cu cuvântul,
Voind să dea viață întocmai ca Sufnul...

Mi-am pus limită dezmărginirii,
Am dezgolit esența de aparență,
Am adunat văzduh și i-am dat ființă Uimirii
Aflate între transcendent și imanență...
Din lutul rostirii am făurit Speranța,
Am turnat Picătura ploii ce a curs din chintesență,
Și am zâmbit când am văzut Credința...

Eul meu pierdut eram eu în încătușare,
Oglinda mea de fum eram eu în disperare,
Timpul oprit în secundă eram eu în uitare,
Iar eu sunt un proiect în așteptare...

Două lumi paralele

Stăteam între două lumi paralele
Colorate în roz pal și albastrui,
Te așteptam pe ale universului schele,
Te sorbeam cu ochi nesătui.

Când tu ai apărut, suspendat în eter,
Eu am clipit, iar lumea a răsuflat
Un aer trist, amărui, pierdut în cer,
Când axa ei s-a mișcat, când timpul a expirat.

Nu știam de era vis ori de era aieva
Ce mi se întâmpla atunci,
De era târziu, de a trecut vremea
Să te sărut legănată de valuri prelungi
De iubire pierdută în rugi.

Aș fi vrut să te cuprind cu dor,
Să te îmbrățișez la infinit,
Așa, atârnat de un nor,
Cum stăteai când m-ai întâlnit.

Prizonieră pe lunca rozacee,
Stăteam și plângeam cu lacrimi verzui,
Stăteam în adierea violacee
Și mă uitam în ochii tăi căprui.

Și inima îmi bătea, parcă pentru a mia oară,
Și gura îmi tăcea
Când te simțea abătut în seară.
Trupul îmi tremura
Când mâna ți-ai întins-o,
Atingându-mă ușor... cu un deget ce suspina
După lacrima pe care sufletul a prelins-o,
Sorbind-o în sine
Și vorbindu-ți despre mine.

Te-am atins și eu... cu mâna în aer...
Și lumea s-a rotit amețitor!
Ne-am găsit apoi într-un caier
De vise... și ne-am iubit ușor.

Iubitule, te-am găsit la margine de realitate,
Unde totul e una,
În lumi paralele, m-am rugat cu pietate
Ca luna să-ți mângâie mâna
Și m-am rugat de soare să-mi sărute fruntea,
Să ne lase în pace,
Măcar pentru un minut de somn, când lumea
Tace.